

С Г Н Е
Градски
архив
6.
7.
8.

Дя 187... година 1-а Томий азъ пристигнахъ въ Руският
монастиръ. Монастиръто беше добро, живописно и — което азъ най-вече тър-
сехъ — уединено. Тукъ азъ се чувствовахъ твърдо добре: чисто, про-
стотно и прохладно мѣсто — какво по-вече?... Въ Тина азъ погледнахъ до-
волно често — покаяно помислихъ мѣ притиснахъ въ монастирски
мѣ загради..... Понякога ти се ^{иска} да погледнешъ — и да се кого, какъ
и рече се народъ минава, съ кадези трябва да водимъ души
и т. д.

Азъ се забавляхъ въ това мѣсто мѣсто само за здравие: тър-
вахъ да се лъкувамъ, — да дѣлавамъ чисто, приятно въ турски въздухъ,
да пия топло кракве масло, и да бродя по повсѣдневитъ лѣсе-
зи маслини и сипси. Азъ много обичахъ посѣждането това
занимаване: бродихъ изюбка, ^{до} ^{от} ^{ти} огнището мѣстата, бродихъ, на-
пълно като ^{распологахъ} се времето си, като рече се брезъ се
трихъ камънаци по тѣснитъ горски пътечки, ухитихъ си
краквѣта въ сирѣтъ, но твърдата трябва, стѣгнахъ се о дрѣвения
дворови и борови корени, които твърдо на високо се издаваха
изподъ земята, възгивахъ, ^{на} паднахъ, сѣгнахъ и пада-
хъ — вървяхъ напредъ до, напредъ. — Не думайте ^{ти} с тай-
нливо и спокойно, като че ^{ти} се уединява на нѣщо, и са-
мичко ^{ти}. Визиръ, се уединява въ ноза ^{ти}.... А на нѣщо